

Abd-ru-shin

Vo Svetle Pravdy

Posolstvo Grálu

Výber z prednášok

Na úvod!

Páska padá a viera sa stáva presvedčením. Len v presvedčení je oslobodenie a spása!

Hovorím len k tým, ktorí vážne hľadajú. Musia byť schopní a ochotní vecne skúmať toto vecné! Náboženský fanatizmus a kolísaví rojkovia mali by sa radšej vzdialiť, lebo Pravde škodia. Avšak zlovoľní a nevecní majú sami nájsť v týchto slovách svoje odsúdenie.

Posolstvo zasiahne len tých, ktorí ešte nesú v sebe iskru Pravdy a túžbu byť skutočne človekom. Všetkým týmto sa stane tiež svetlom a oporou. Vyvedie ich bez okľúk zo všetkého chaosu terajšieho zmätku.

Nasledujúce Slovo neprináša nové náboženstvo, ale má byť pochodňou pre vážnych poslucháčov alebo čitateľov, aby tým našli pravú cestu, ktorá ich povedie do vytúžených výšin.

Len ten, kto sa sám pohybuje, môže duchovne napredovať. Hlupák, ktorý k tomu používa cudzie pomôcky vo forme hotových názorov, ide svojou cestou len ako o barlách, zatiaľ čo svoje vlastné zdravé údy vyradil.

Len čo však smelo používa ako výzbroj ku vzostupu všetky v ňom driemajúce schopnosti, čakajúce na jeho zavolanie, využije tak zverenú mu hrivnu podľa vôle svojho Stvoriteľa a hravo premôže všetky prekážky, ktoré mu chcú skrížiť cestu, aby ho z nej odchýlili.

Preto sa prebudte! Len v presvedčení je pravá viera a k presvedčeniu sa prichádza jedine prísny uvažovaním a skúmaním! Buďte živými v nádhernom stvorení vášho Boha!

Abd-ru-shin

1. Čo hľadáte?

Čo hľadáte? Povedzte, prečo ten náhlivý zhon? Ako hukot búrky ide to svetom a množstvo kníh zaplavuje všetky národy. Učenci pátrajú v starých spisoch, bádajú, hlbajú až do duchovného zomdlenia. Vynárajú sa proroci, aby varovali, zvestovali... Zo všetkých strán sa chce zrazu ako v horúčke rozširovať nové svetlo!

Tak to dnes lomcuje rozorvanou dušou ľudstva, neobčerstvuje ani neosviežuje, ale spaľuje, stravuje a vysáva i poslednú silu, ktorá jej ešte zostala v tejto temnote prítomnosti.

Tu a tam sa ozve tiež šuškanie, šepot o rastúcom očakávaní niečoho prichádzajúceho. Znepokojený je každý nerv napnutý podvedomou túžbou. Tak sa to vlní, valí a nad všetkým chmúrne spočívajú akési omámenie. Tehotné nešťastím. Čo *musí* zrodiť? Zmätok, malomyseľnosť a skazu, ak nebude roztrhnutá mocnou silou temná vrstva, ktorá teraz duchovne obklopuje zemeguľu a ktorá s mäkkou priľnavosťou špinavého bahna dusí a pohlcuje každú vznikajúcu slobodnú a svetlú myšlienku ešte skôr, než môže zosilnieť. Vrstva bahníka, ktorá už v zárodku s príšerným mlčaním potláča, rozkladá a ničí každé dobré chcenie skôr, ako z neho môže vzniknúť čin.

Ale výkrik hľadáajúcich Svetlo, ktorý skrýva silu, čo by rozrazilo bahno, je odvádzaný inde a doznieva pod nepreklenuteľnou klenbou usilovne stavanou práve tými, ktorí sa mylne domnievajú, že pomáhajú. *Ponúkajú však kamene miesto chleba!*

Pozrite sa na nesčíselné množstvo kníh:

Ľudský duch sa nimi len unavuje, ale neoživuje! A to je dôkaz neplodnosti všetkého podávaného. Pretože to, čo ducha unavuje, nie je nikdy pravé.

Duchovný chlieb osviežuje bezprostredne. Pravda občerstvuje a Svetlo oživuje!

Jednoduchí ľudia musia predať zmalomyseľnosť, keď vidia, aké múry stavia okolo záhrobia takzvaná duchoveda. Kto z jednoduchých ľudí má chápať učené vety a cudzí spôsob vyjadrovania? Je azda záhrobie len pre duchovedcov?

Hovorí sa pritom o Bohu! Mala by sa vari zriadiť vysoká škola, na ktorej by sa až získavali schopnosti k poznávaniu pojmu Božstva? Kam smeruje táto dychtivosť, ktorá korení väčšinou len v ctižiadostivosti?

Ako v opojení potácajú sa čitatelia a poslucháči z miesta na miesto, neistí, v sebe neslobodní, jednostranní, pretože boli odvedení z priamej cesty.

Počujte, malomyseľní! Vzhliadnite, vy vážne hľadájúci: *Cesta k Najvyššiemu je pripravená pred každým človekom! Učenosť nie je bránou k nej!*

Volil si Ježiš Kristus, tento veľký vzor na pravej ceste ku Svetlu, svojich učeníkov spomedzi učených farizejov? Zo zákonníkov? Vybral ich z jednoduchých a prostých ľudí, pretože tí nemuseli bojovať s veľkým omylom, že poznávaniu cesty ku Svetlu treba sa namáhavo učiť a že musí byť ťažká.

Táto myšlienka je najväčším nepriateľom človeka, je klamstvom!

Preto preč od všetkého vedátorstva tam, kde ide o to najposvätejšie v človeku, ktoré chce byť *plne pochopené*! Ustúpte, pretože veda ako výplod ľudského mozgu je dielom kusým a kusým dielom aj musí ostať.

Uvážte, ako by mohla namáhavo naučená veda viesť k Božstvu? *Čo je to vôbec veda?* Veda je to, čo môže pochopiť mozog. Ale ako úzko je obmedzená chápatosť mozgu, ktorý zostane pevne viazaný na priestor a čas! Ani večnosť a zmysel pre nekonečnosť nemôže ľudský mozog pochopiť. Práve to, čo je nerozlučne spojené s Božstvom.

Mlčky však stojí mozog pred onou nepochopiteľnou silou, ktorá prúdi všetkým, čo jestvuje, a z ktorej čerpá sám pre svoje pôsobenie. Sila, ktorú všetci pociťujú každý deň, každú hodinu i v každom okamihu ako niečo samozrejmé, ktorej súčasnosť i veda vždy uznávala, ale ktorú sa človek márne snaží pochopiť a obsiahnuť mozgom, teda rozumovou učenosťou.

Tak nedostatočná je teda činnosť mozgu, tohoto základného kameňa a nástroja vedy a toto obmedzenie sa prirodzene prejavuje tiež v dielach, ktoré mozog vytvára, teda práve vo všetkých vedách. Veda je preto dobrá *na pozorovanie*, lepšie pochopenie, rozdelenie a usporiadanie všetkého, čo ako hotové prijíma od tvorivej sily, z ktorej všetko pochádza. Veda musí však celkom iste zlyhať, ak chce vystupovať sama ako vedúca alebo kritizujúca, pokiaľ sa bude ako doteraz tak pevne pútať na rozum, teda na chápatosť mozgu.

Z toho dôvodu zostáva učenosť a tiež ľudstvo, ktoré sa podľa nej riadi, stále ľpiet' na jednotlivostiach, zatiaľ čo každý človek nosí v sebe ako dar ten veľký, nepochopiteľný celok, čím je plne schopný dosiahnuť bez namáhavého učenia to najuľachtiljšie a najvyššie!

Preto preč s týmito nepotrebnými mukami duchovného otroctva! Veľký Majster nevolá k nám nadarmo: Buďte ako deti!

Kto v sebe prechováva pevné chcenie k dobru a snaží sa o čistotu svojich myšlienok, *ten už našiel cestu k Najvyššiemu!* Tomu bude potom všetko ostatné pridané. K tomu nie je treba ani kníh, ani duchovnej námahy, ani asketizmu, ani osamotenía. Uzdraví sa na tele i na duši, oslobodený od všetkého tlaku chorobného hĺbania, pretože každé prepínanie škodí. Máte byť ľud'mi, a nie skleníkovými rastlinami, ktoré v dôsledku jednostranného pestovania podľaňnú prvému závanu vetra!

Prebuďte sa, rozhľadnite sa! Načúvajte v sebe! Len to vám môže otvoriť cestu!

Nedbajte na spory cirkví. Veľký nositeľ Pravdy, Ježiš Kristus, stelesnenie Božskej Lásky, nepýtal sa na vierovyznanie. Čo sú dnes vôbec náboženské vyznania? Sú putá slobodného ľudského ducha, sú ztročením Božej iskry, ktorá vo vás prebýva. Sú to dogmy, usilujúce sa vtlačiť dielo Stvoriteľa i Jeho veľkú lásku do foriem vytvorených ľudským myslením, čo znamená znižovanie Božského a jeho systematické znehodnocovanie.

Každého vážne hľadajúceho tento spôsob odraďuje, pretože nemôže pritom nikdy vo vnútri prežiť onú veľkú skutočnosť, čím sa jeho túžba po Pravde stáva stále beznádejnejšou a on nakoniec zúfa nad sebou i nad svetom!

Prebud'te sa preto! Zbúrajte v sebe dogmatické múry, strhnite si pásku, aby čisté svetlo Najvyššieho mohlo k vám neskalené preniknúť. Váš duch sa potom jasajúc vznesie do výšky a s plesaním pocíti celú tú veľkú lásku Otcovu, ktorá nepozná hraníc pozemského rozumu. Konečne poznáte, že ste jej časťou. Chopte sa jej bez námahy a úplne, spojte sa s ňou a získavajte tak denne, v každú hodinu novú silu ako dar, ktorý vám vzostup zo zmätku učiní samozrejým!

2. Volanie po pomocníkovi

Pozrime sa raz bližšie na všetkých ľudí, ktorí dnes obzvlášť horlivo hľadajú duchovného pomocníka a očakávajú ho s vnútorným povznesením. Podľa ich mienky sú duchovne tak dôkladne pripravení, že by ho spoznali a začuli jeho slovo!

Čo pri pokojnom pozorovaní vidíme, sú veľmi mnohé roztrieštenosti. Kristovo poslanie napríklad pôsobilo na mnohých ľudí neobyčajným spôsobom. Utvorili si o ňom nesprávny obraz. Príčinou toho bolo, ako obyčajne, nesprávne sebahodnotenie, vypínavosť.

Namiesto predchádzajúcej úcty a zachovania samozrejmeho odstupu, ako aj ostrého ohraničenia voči svojmu Bohu, nastúpilo na jednej strane nariekajúce žobranie, ktoré chce len prijímať, ale za žiadnu cenu nechce pritom niečo robiť. To „modli sa“ ľudia síce prijali, ale že pritom stálo ešte „a pracuj“, „pracuj na sebe samom“, o tom nechceli nič vedieť.

Na druhej strane považujú sa za takých samostatných, takých nezávislých, že by mohli sami všetko vykonávať a pri troške námahy dokonca sa stať božskými.

Je tiež mnoho ľudí, ktorí len požadujú a očakávajú, že Boh má behať za nimi. Ak už raz poslal svojho Syna, podal tým dôkaz, ako veľmi mu záleží na tom, aby sa mu ľudstvo priblížilo! Snáď ich pravdepodobne dokonca i potrebuje!

Kam sa len pozrieme, všade nachádzame len domýšľavosť, žiadnu pokoru. Chýba správne sebaocenenie.

Predovšetkým bude potrebné, aby človek zostúpil zo svojej umelej výšky, aby mohol byť *skutočne človekom* a ako *taký* mohol začať so svojím vzostupom.

Vo svojej duchovnej nadutosti sedí dnes na strome, na úpäti vrchu, namiesto toho, aby stál pevne a isto oboma nohami na zemi. Preto ani nebude môcť nikdy vystúpiť na vrch, pokiaľ zo stromu nezlezie, alebo nespadne.

Medzitým však došli hore až na vrchol pravdepodobne všetci tí, ktorí kráčali pokojne a rozumne po zemi svojou cestou popod jeho strom a na ktorých sa on pyšne díval.

Udalosti prídu mu však na pomoc, lebo strom za krátky čas *spadne*. Snáď si potom človek spomenie ešte raz na lepší spôsob, keď sa tak nečakane a nejemne nájde na zemi z kolísavej výšky. Ale potom je pre neho najvyšší čas, nezostane mu ani hodina k premeškaniu.

Dnes si mnohí myslia, že to môže ísť i naďalej v neporiadku tak, ako sa to dialo po tisícročia. Pohodlne sa rozvaľujú vo svojich kreslách a očakávajú silného pomocníka.

Ale *ako* si predstavujú tohoto pomocníka! Je to skutočne na poľutovanie.

Predovšetkým očakávajú od neho, alebo presnejšie povedané, *požadujú* od neho, aby *on* pripravil každému jednotlivcovi jeho cestu nahor ku Svetlu! *On* sa má namáhať stavať mosty na ceste Pravdy pre stúpencov *každého* vyznania! *On* to má urobiť také ľahké a zrozumiteľné, aby tomu mohol každý rozumieť bez námahy. Jeho slová musia byť volené tak, aby ich správnosť presvedčila bez všetkého malých i veľkých ľudí všetkých vrstiev.

Len čo sa však človek musí namáhať a sám rozmýšľať, potom to nie je pravý pomocník. Pretože ak je povolán svojím slovom viesť a ukazovať cestu, tú pravú cestu, prirodzene musí sa o ľudí i starať. Je to predsa *jeho* vecou ľudí presvedčať a prebúdzat! Veď Kristus za to položil aj svoj život.

Všetci, ktorí dnes takto myslia a je ich veru mnoho, nemusia sa vôbec namáhať, podobajú sa pochabým pannám a idú v ústrety svojmu „neskoro“!

Pomocník ich celkom iste *neprebudí*, ale nechá ich pokojne spať, až kým sa brána nezavrie a oni nebudú môcť nájsť vstup ku Svetlu, pretože sa nemohli zavčasu oslobodiť z dosahu hmotnosti, hoci im pomocník svojím Slovom k tomu ukazoval cestu.

Veď človek nie je taký cenný, ako si namýšľa. Boh ho nepotrebuje, ale on potrebuje Boha!

Pretože ľudstvo pri svojom takzvanom pokroku už dnes ani vlastne nevie, čo *chce*, musí sa konečne dozvedieť, čo robiť *má*.

Ľudia tohoto druhu prejdú okolo pomocníka, hľadajúc a povýšene karhajúc práve tak, ako kedysi chodili okolo *toho*, na ktorého príchod už bolo všetko pripravené zjaveniami.

Ako je možné *takto* si predstavovať duchovného pomocníka!

On neustúpi ľudstvu *ani o piad'* a bude *vyžadovať* všade tam, kde sa očakáva, že bude dávať!

Avšak človek, ktorý vie vážne rozmýšľať, ten ihneď spozná, že *práve v prísnej, bezpodmienečnej požiadavke* pozorného myslenia spočíva to najlepšie, čo potrebuje k záchrane ľudstvo, už tak hlboko upadnuté do duchovnej lenivosti! Práve tým, že pomocník už vopred vyžaduje pre pochopenie svojich slov duchovnú čulosť, ako aj *vážne* chcenie a námahu, odlučuje hravo hneď na začiatku plevy od pšenice. Je v tom samočinné pôsobenie ako v Božských zákonoch. Ľuďom sa i tu deje presne podľa ich skutočného chcenia.

Teraz je ešte jeden druh ľudí, ktorí si domýšľajú, že sú obzvlášť bystrí!

Títo si o pomocníkovi prirodzene utvorili celkom iný obraz, ako sa možno o tom dočítať v správach. Nie je však menej groteskný. Oni však očakávajú od neho... akrobata ducha!

Tisíce ľudí už považujú jasnovidectvo, jasnočujnosť, jasnocítenie atď. za veľký pokrok, čo však v skutočnosti tak *nie je*. Takto naučené, vypestované, alebo do-

konca ako nadanie prinesené, nemôže sa nikdy povzniesť nad pozemské putá, pohybuje sa teda len v nižších hraniciach, ktoré si nemôžu nikdy nárokovat' na nejakú výšku a ostávajú preto takmer bezcenné.

Chce sa snáď ľudstvu pomôcť k vzostupu *tým*, že sa mu ukážu jemnohmotné veci rovnakého stupňa, alebo sa naučí ich vidieť, či počuť?

Toto nemá čo robiť s vlastným vzostupom ducha. Práve tak nemá účel pre pozemské dianie! Sú to len duchovné artistické kúsky, viac-menej zaujímavé pre jednotlivcov, ale pre všetko ľudstvo *úplne bez ceny!*

Je však ľahko pochopiteľné, že takíto ľudia si prajú rovnakého pomocníka, ktorý to dokáže lepšie ako oni sami.

Je však ale veľký počet ľudí, ktorí v tom zachádzajú ešte ďalej, až do smiešnosti. Berú to predsa však veľmi vážne. Pre nich platí napríklad ako zásadná podmienka na dôkaz poslania i to, že pomocník... nesmie prechladnúť! Kto môže prechladnúť, ten je už vylúčený, lebo podľa ich mienky taký nevyhovuje ideálu pomocníka. Silný musí byť v každom prípade a v prvom rade svojím duchom povznesený nad tieto maličkosti.

Možno to znie trošku strojene a smiešne, ale je vzaté zo skutočnosti a znamená to slabú odozvu niekdajšieho volania: „Ak si Syn Boží, pomôž si sám a zostúp z kríža.“ Tak sa kričí aj dnes, skôr než je taký pomocník vôbec v dohľade!

Úbohí, nevedomí ľudia! Ten, kto pestuje svoje telo *jednostranne* tak, že pod nátlakom ducha stáva sa dočasne necitlivým, ten nie je v žiadnom prípade vynikajúcim velikánom. Tí, ktorí ho obdivujú, podobajú sa deťom minulých storočí, ktoré s otvorenými ústami a lesknúcimi sa očami sledovali krkolomné kúsky potulných artistov, pričom sa v nich prebúdzalo silné pranie môcť predvádzať niečo podobné.

A ako vtedajšie deti v tomto čisto *pozemskom* odbore nie sú o nič ďalej ani mnohí takzvaní hľadajúci ducha alebo hľadajúci Boha v dnešných časoch na *duchovnej* úrovni!

Uvažujme ešte ďalej: Kočovní ľudia starých čias, o ktorých som práve hovoril, vyvíjali sa stále viac a viac, až sa z nich stávali cirkusoví a varetní akrobati. Ich šikovnosť vzrástla nesmierne a tisíce rozmazaných ľudí sa denne prizerajú na ich výkony ešte dnes, vždy s novým úžasom a často i s vnútorným mrazením.

Ale majú z toho *úžitok pre seba*? Čo si odnášajú po takých hodinách? I napriek tomu, že niektorý akrobat riskuje aj svoj život pri takých predstaveniach. Nič, ani to najnepatrnejšie si neodnesú, lebo všetky tieto veci i pri svojej najvyššej dokonalosti musia zostať vždy v rámci varetných divadiel a cirkusov. Budú slúžiť vždy len pre zábavu, ale nikdy nebudú ľudstvu na úžitok.

Takáto akrobacia sa dnes hľadá na *duchovnom* poli ako meradlo pre veľkého pomocníka!

Ponechajme takýmto ľuďom duchovných komediantov! Čoskoro sa dožijú

toho, kam to povedie! Oni ani nevedia, o čo sa tým vlastne usilujú. Mylne sa domnievajú, že veľkým môže byť len ten, ktorého duch tak ovláda telo, že ono už viac nepozná chorobu!

Každý taký výcvik je jednostranný a jednostrannosť prináša len čosi nezdravé a choré! Takými vecami sa *duch neposilňuje, ale telo len oslabuje!* Porušuje sa nutná rovnováha pre zdravý súlad medzi telom a duchom a končí to tak, že taký duch sa omnoho včasnšie odpúta od týraného tela, ktoré mu už viac nemôže poskytnúť zdravú oporu pre pozemské prežívanie. To však duchu potom *chýba* a on prichádza *nezrelý* do záhrobia. Svoj pozemský život bude musieť prežiť *ešte raz*.

Sú to umelé duchovné kúsky, nič viac, dejú sa na úkor pozemského tela, ktoré má v skutočnosti duchu *pomáhať*. Telo *patrí* k určitému časovému úseku vývoja ľudského ducha. Len čo je však telo oslabované a potlačované, potom nemôže byť pre ducha veľmi na úžitok, lebo jeho vyžarovania sú príliš slabé na to, aby duchu poskytli plnú silu, ktorú potrebuje.

Len čo chce človek prekonať chorobu, musí priviesť telo do násilného duchovného vytrženia, podobne ako v malom rozsahu strach pred zubným lekárom môže zahnať bolesť zubov.

Také stavy vysokého vzrušenia telo vydrží bez ujmy na zdraví raz, snáď i viackrát, nie však trvalo, bez vážneho poškodenia.

Ak však pomocník *toto* robí, alebo k tomu radí, potom nie je hoden byť pomocníkom, pretože sa prehrešuje proti prirodzeným zákonom stvorenia! Pozemský človek má opatrovať svoje telo ako zverený mu majetok a má sa snažiť udržiavať zdravú harmóniu medzi duchom a telom. Ak je porušovaná jednostranným potlačovaním, potom to nie je ani pokrok, ani vzostup, ale zarezávajúca prekážka pri plnení jeho úlohy na zemi, ba aj v *hmotnosti* vôbec. Plnosť sily ducha, potrebnej pre jeho pôsobenie v *hmotnosti*, sa pritom stráca, pretože duch potrebuje v každom prípade silu neutlačovaného pozemského tela, ktoré má byť s ním v harmónii!

Ten, ktorého na základe takých vecí menujú majstrom, je menej ako žiak, lebo vôbec nepozná ani úlohu ľudského ducha, ani čo je potrebné pre jeho vývoj. Je dokonca škodcom ducha!

Takí ľudia čoskoro dôjdu k bolestnému poznaniu svojej pochabosti.

Ale každý nepravý pomocník si bude musieť prežiť *trpkú* skúsenosť! Jeho vzostup v záhrobí bude môcť začať len *vtedy*, keď aj *posledný* z tých, ktorých zdržal svojimi duchovnými hračkami, alebo zaviedol na falošnú cestu, dôjde k pravému poznaniu. Pokiaľ jeho knihy, jeho spisy naďalej pôsobia tu na zemi, je i on zdržiavaný tam v záhrobí, aj keď medzitým došiel k lepšiemu poznaniu.

Kto radí k okultnému školeniu, ten dáva ľuďom kamene namiesto chleba a ukazuje tým, že nemá ani poňatia o *skutočnom dianí* v záhrobí, a tým menej ešte o celkovom svetovom poriadku!

3. Antikrist

Ludia! Keď nadíde hodina, v ktorej podľa Božej vôle nastane na zemi nutná očista a triedenie, potom dávajte pozor na vám zasľúbené, čiastočne nadpozemské znamenia *na nebi!*

Nedajte sa potom mýliť *tými* ľuďmi a cirkvami, ktoré sa už dávno oddali Antikristu. Je to smutné, že ani cirkvi doteraz nevedeli, *kde* hľadať tohoto Antikrista, ktorý už tak dlho pôsobí medzi ľuďmi. Pri troche pozornosti museli by to poznať! Kto môže jednať viac antikristovsky ako tí, ktorí proti *samému Kristovi* bojovali a nakoniec ho i zavraždili! Kto sa mohol ešte horšie a zreteľnejšie prejaviť ako Kristov protivník!

Boli to predstavitelia a zástupcovia pozemského náboženstva, ktorým sa *pravdivé* učenie o Bohu skrze Syna Božieho nehodilo do ich výstavby. Pravé Božie poslanstvo sa predsa nemohlo k tomu hodiť, pretože úsilie duchovných hodnostárov bolo zamerané v prvom rade na pozemský vplyv, na pozemskú moc a jej rozšírenie.

Dokázali tým celkom jasne, že sú služobníci ľudského rozumu, zameraného jedine na pozemské znalosti, na pozemskú moc toho rozumu, ktorý sa stavia nepriateľsky a ako prekážka proti všetkému, čo je mimo pozemského chápania! Pretože Boh je vždy úplne mimo pozemského rozumového chápania, práve tak ako aj duchovný svet, ostáva tým rozum ako jediná skutočná prekážka! Z toho dôvodu je svojím spôsobom tiež protivníkom všetkého Božského a všetkého duchovného! A preto s ním náležite aj všetci ľudia, uznávajúci svoj rozum za to najvyššie a najzvrchovanejšie a snažia sa budovať výhradne *na ňom!*

Vtedajší predstavitelia náboženstiev sa obávali, aby učením Syna Božieho nestratili vplyv na ľud. *To* bol, ako dnes všetci vedia, hlavný dôvod k ohováraniam, ktoré sa snažili rozširovať proti Kristovi, a napokon tiež aj k poprave Syna Božieho. Oni ho pribili na kríž ako rúhača proti Bohu, toho, kto im bol vyslaný k osvieteniu tým istým Bohom, za ktorého služobníkov sa oni vydávali!

V skutočnosti tak málo poznali *tohoto* Boha a jeho vôľu, hoci sa pokúšali nahovoriť ľuďom, že mu slúžia k jeho cti, k jeho pozemskej obhajobe, ale tohoto Syna Božieho, vyslanca Božieho... zavraždili!

Prejavilo sa to ako neblahý následok toho, že boli otrokmi pozemského rozumu, ktorý tým bojoval len o svoj vplyv. Prepožičali sa za katanské nástroje Antikristovi, ktorému potichu postavili trón vo svojom vnútri, lebo v tom našli uspokojenie ľudských slabostí ako domýšľavosti, pýchy a svojej ješitnosti.

Kto očakáva jasnejší dôkaz, tomu niet pomoci, lebo nejestvuje nič, čo by viacej

odporovalo Kristovi, Synu Božiemu a jeho slovám! A Antikrist znamená predsa bojovníka *proti* Kristovi, proti spásu človeka, ktorá je v Božom poslaní. Pozemský rozum ich k tomu popudzoval! Práve tento rozum ako jedovatý výrastok *Lucifera* je mu nástrojom, ktorý sa stal pre ľudstvo najnebezpečnejším!

Preto oddávna neprimerané prepestovanie ľudského rozumu prerástlo kvôli človeku do dedičného hriechu! Za tým stojí ale sám Lucifer ako Antikrist vo vlastnej osobe! Je to *on*, ktorý mohol pozdvihnúť hlavu prostredníctvom ľudí! On, jediný skutočný nepriateľ Boží! Meno Antikrist získal si nepriateľským bojom proti poslaniu Syna Božieho. Nikto iný by k tomu nemal silu i moc stať sa Antikristom.

A Lucifer používa k svojmu boju na zemi, zameranému proti Božej vôli, nielen *jednotlivého* človeka, ale skoro aj celé ľudstvo, ktoré tak pod účinkami Božieho hnevu vedie do skazy! Kto nemôže pochopiť *túto* samozrejmosť, že len *sám Lucifer* môže byť *Antikristom*, ktorý sa opovažuje stavať sa proti Bohu, tomu tiež nebude možné nikdy pochopiť niečo z toho, čo všetko sa odohráva mimo hrubohmotnosti, teda mimo čisto pozemského. Taký sa už dnes musí považovať za strateného.

A ako to bolo kedysi, *tak je tomu ešte i dnes!* Dokonca ešte horšie. Aj dnes budú chcieť mnohí predstavitelia náboženstiev rozhorčene bojovať za udržanie doterajšieho poriadku pozemského rozumu v chrámoch a cirkvách.

Práve tento ľudský rozum, ktorý obmedzuje všetko ušľachtilejšie cítenie, je najrafinovanejším výpestkom, ktorý Lucifer mohol roztrúsiť medzi ľudstvo. Všetci otroci rozumu sú v skutočnosti *služobníkmi Lucifera*, nesúcimi spoluvinu na obrovskom zrútení, ktoré z toho dôvodu teraz musí prísť na ľudstvo!

Pretože nikto nehľadal Antikrista v rozume, bolo jeho nesmierne rozšírenie tým ľahšie! Lucifer triumfoval, keď uzavrel ľudstvu možnosť pochopenia akýchkoľvek pojmov všetkého, čo sa nachádza mimo hrubohmotnosti. Odlúčil ho od *skutočného života!* Od miesta, na ktorom sa až nachádza a začína styk s duchovnom, vedúcim do blízkosti Božej!

Tým položil svoju nohu na túto zem ako jej pán a vládca nad väčšinou ľudstva!

Potom nebolo tiež divu, že mohol preniknúť až k oltárom a že mu museli padnúť za obeť pozemskí predstavitelia náboženstiev, a to aj kresťanských cirkví. Oni tiež očakávajú Antikrista až pred ohláseným súdom. Veľké zjavenie v Biblii zostalo v tejto veci, ako aj v mnohých iných, doteraz nepochopené.

Zjavenie hovorí, že tento Antikrist pred súdom *pozdvihne svoju hlavu!* Teda nie, že príde až vtedy! Ak bolo povedané, že pozdvihne hlavu, to predsa znamená, že tu už musí byť, nie však, že ešte len príde. Tým má byť povedané, že krátko pred súdom Antikrist *dosiahne vrchol svojej moci!*

Vy, ktorí ešte nie ste duchovne hluchí a slepí, počujte toto varovné volanie! Dajte si tú námahu raz celkom vážne *sami* o tom porozmýšľať, lebo od vás sa to bude teraz vyžadovať! Ak zostanete v tom i naďalej pohodlní, sami sa vydávate vlastnej skaze!

Ak z úkrytu jedovatého hada zodvihne sa ochranný príkrov a had zrazu spozná, že je odkrytý, samozrejme sa vynasnaží vymrštíť proti tej bezohľadnej ruke, aby ju uhryzol.

Nie je to inak ani tu. Antikrist, spoznávajúci svoje odhalenie, bude rýchlo proti-rečiť prostredníctvom svojich služobníkov, kričať pri usvedčení a podnikat' všetko možné, len aby sa udržal na tróne, ktorý mu ľudstvo ochotne ponúklo. To všetko však môže robiť len prostredníctvom tých, ktorí ho vo vnútri uctievaajú.

Preto odteraz prenikavo pozorujte svoje okolie, až započne ten boj! Práve podľa kriku tým istejšie ich poznáte, každého, ktorý k nemu patrí! Lebo títo budú *opäť* ako už kedysi chodiť v strachu a v nepriateľstve pred čistou Pravdou!

Antikrist sa bude opäť kľčovite snažiť udržať svoj vplyv na zemi. Dávajte pozor na jeho nevecnosť v obrane i v útoku, opäť bude pracovať len s ohováraním, podozrievaním, lebo jeho stúpenci iné nedokážu. To, aby predstúpili pred Pravdu a vyvrátili ju, nie je možné.

Služobníci Lucifera budú chcieť i tentoraz bojovať proti vyslancovi Božiemu presne tak, ako kedysi proti Synovi Božiemu.

Kde sa deje takýto pokus, tam buďte pozorní, pretože takí ľudia chcú tým Luciferu len chrániť, aby udržali jeho vládu na zemi. Tam je ohnisko temna, i keď títo ľudia navonok nosia jasné rúcha, i keď sú služobníkmi cirkvi.

Nezabúdajte na dianie za pozemského času Syna Božieho, ale uvážte, že dnes *ten istý* Antikrist ešte s väčším počtom ľudí, svojich prívržencov, namáha sa udržať vládu na zemi, ujsť pred zničením a naďalej zatemňovať pravú vôľu Božiu.

Dávajte preto pozor na všetky znamenia, ktoré sú zasľúbené! Pre každého jednotlivca platí *posledné* rozhodnutie. Záchrana alebo skaza! Tentoraz je to vôľa Božia, aby zahynulo to, čo sa znovu odvažuje stavať na odpor proti nej!

Každá nedbalosť v tomto smere bude teraz pre vás súdom! Nad žiadnou cirkvou nebudú stáť Božie znamenia, žiadny cirkevný hodnostár nebude mať osvedčenie, že je vyslancom Božím! Jedine ten, ktorý je nerozlučne spojený s týmito znameniami a nosí ich živo žiariace v sebe ako kedysi Syn Boží, keď prebýval na tejto zemi. Je to kríž Pravdy, živo žiariaci v ňom a holubica nad ním! Stanú sa viditeľnými všetkým omilosteným k tomu, aby videli duchovné a vydali o tom svedectvo všetkým ľuďom na zemi. Medzi všetkými národmi budú omilostení ľudia tentoraz takto „vidieť“, čo bude posledná milosť Božia!

Tieto vysoké znamenia svätej Pravdy sa nedajú nikdy predstierať. To nedokáže ani Lucifer, ktorý pred nimi musí unikať, tým menej človek. Preto ten, ktorý by sa chcel ešte stavať proti tomuto Božiemu osvedčeniu, stavia sa teraz proti Bohu ako jeho nepriateľ. Dokazuje tým, že nie je a ani nebol Božím služobníkom, hoci sa na zemi vydával doteraz za kohokoľvek.

Chráňte sa, aby ste aj vy k nim nepatrili!

4. Mravnosť

Ako temné búrkové mračno leží to nad ľudstvom. Ovzdušie je dusné. Citová schopnosť jednotlivca pracuje pod tiesnivým tlakom ťažkopádne. Vysoko napnuté sú len nervy, pôsobiace na pocitový a pudový život tela. Sú umelo dráždené omylom pochybenej výchovy, nesprávneho stanoviska a sebaklamu.

Človek dneška nie je v tomto smere normálny, lebo prechováva v sebe chorobný, až desaťnásobne vystupňovaný pohlavný pud, pre ktorý sa snaží storakými formami nájsť spôsoby uctievania, čo musí byť skazou celého ľudstva.

Toto všetko pôsobí časom nákazlivo ako morový dych aj na tých ľudí, ktorí sa ešte krčovite snažia primknúť k ideálu, tonúcemu skryte v ich podvedomí. Natáhujú síce za ním túžobne ruky, ale zakaždým ich s povzdychom nechajú klesnúť, beznádejne a zúfalo, len čo sa rozhliaďnu po okolí.

V skľučujúcej bezmocnosti vidia s hrôzou, akou obrovskou rýchlosťou sa kalí jasný pohľad na mravnosť a nemravnosť, ako sa stráca schopnosť úsudku a ako sa v tom mení možnosť pochopenia až tak, že mnohé, čo ešte nedávno by budilo odpor a opovrhnutie, prijíma sa veľmi rýchlo ako celkom prirodzené a nikto sa nad tým ani raz nepozastaví!

Ale pohár sa čoskoro naplní až po okraj. Musí prísť strašné prebudenie!

Už občas aj teraz sa tieto davы s vybičovanými zmyslami zrazu bojzливо schúlia, celkom bezmyšlienkovite, nevedomky. Neistota zmocňuje sa na okamih nejedného srdca, avšak k prebudeniu a k jasnému precíteniu ich nedôstojného jednania nedochádza. Potom sa snažia s dvojnásobnou horlivosťou striasť zo seba takú „slabosť“ alebo „poslednú príťaž“ zastaraných názorov, prípadne ich dokonca prehlúšiť.

Pokrok musí byť za každú cenu. Ale napredovať sa dá na dve strany. Nahor alebo nadol. Podľa voľby. A ako to dnes vyzerá, všetko sa rúti nadol s príšernou rýchlosťou. Náraz musí rozdrvíť všetkých dolu sa rútiacich, a len čo odbije hodina, narazia na silný odpor.

V tomto dusnom prostredí sťahuje sa búrkové mračno čoraz hustejšie a skazonosnejšie. Každým okamihom sa dá očakávať prvé zablysnutie, ktoré pretne a rozjasní bleskom temnotu, a tento blesk žiarivo osvieti i to najskrytejšie s neúprosnosťou a ostrosťou, prinášajúcou so sebou oslobodenie pre tých, ktorí usilujú o Svetlo a čistotu, avšak skazu tým, ktorí netúžia po Svetle.

Čím dlhšie sa ponecháva mračno čas, aby sa zväčšila jeho ťarcha a zhustla temnota, tým oslňavejší a desivejší bude i blesk, ktorý sa z mračna vybijе. Zmizne ťaž-

ký uspávajúci vzduch, ktorý v záhyboch svojej lenivosti prináša zakrádajúcu sa chĺpnosť, lebo po prvom zablysnutí zavanie prirodzene i svieži prúd ostrého vzduchu, prinášajúceho nový život. V chladnom jase svetla budú stáť zrazu pred zrakmi zdeseného ľudstva všetky výplody chmúrnej fantázie, zbavené pokryteckých nepráv.

Ako otras mocného hromu spôsobí prebudenie v dušiach, takže sa živá prameňitá voda neskalenej Pravdy bude môcť s hukotom rozliať po takto skyprenej pôde. Svitá deň slobody. Oslobodenie z pút nemravnosti, vládnúcej už po tisícročia a teraz sa rozvíjajúcej do plného kvetu.

Len sa rozhlíadnite vôkol! Pozorujte čítanie, tance, oblečenie! Dnešná doba sa snaží, viac ako sa to stávalo kedysi, aby strhnutím všetkých zábran medzi oboma pohlaviami plánovite skalila čistotu citu, aby ju týmto zakalením zohavila, nasadila jej klamlivú masku a pokiaľ možno nakoniec i celkom udusila.

Vznikajúce rozpaky prehlušujú ľudia veľkými rečami, ktoré prísne vzaté vychádzajú len z vnútorne sa zachvievajúceho pohlavného pudu, aby žiadostivým dodali vždy novej potravy zjavným i menej zjavným spôsobom, a to šikovne i nešikovne, v nesčíselných obmenách.

Hovoria o povznesení sa k slobodnému, samostatnému ľudstvu, o rozvoji vnútorného upevnenia, o kultúre tela, o kráse nahoty, o ušľachtilom športe, o výchove k oživeniu slov: „Čistému je všetko čisté!“ Celkom krátko: povznesenie ľudského rodu za cenu odloženia všetkej „prudérie“ za účelom vytvorenia ušľachtileho voľného človeka, nositeľa budúcnosti! Beda tomu, kto sa opováži niečo namietnuť proti! Taký odvážlivec bude ihneď kameňovaný za veľkého pokriku a s obvinením, podobným tvrdeniu, že len nečisté myšlienky ho mohli pohnúť k tomu, aby niečo „na tom našiel!“ Je to šialený vír skazenej vody, z ktorej sa rozširujú omamné jedovaté výpary, vyvolávajúce klamy zmyslov ako pri omámení morfiom. Tisíce a tisíce ľudí sa dáva tým strhnúť, až vysilení v tom zahynú.

Brat sa snaží poučiť sestru, deti svojich rodičov. Ako búrlivý príval sa to ženie cez všetkých ľudí a divoké vlnobitie sa vynára tam, kde ešte niekoľko rozvážni, pociťujúci ošklivosť, stoja ako osamelé skaliská v mori. Na týchto sa upínajú mnohí, ktorým v tomto burácaní hrozí vyčerpanie vlastných síl. Radostný je pohľad na tieto malé skupinky, stojace ako oázy v púšti. Podobne ako tieto oázy, aj ony pozývajú k osviežujúcemu odpočinku a zotaveniu pútnika, ktorý sa len s námahou mohol prebojovať skazonosnou smršťou.

Čo sa dnes pod toľkými krásnymi pláštikmi vyhlasuje za pokrok, nie je ničím iným ako zastretým podporovaním veľkej nehanblivosti, otravovaním každého ušľachtilejšieho citu v človeku. Je to najhoršia nákaza, aká kedy postihla ľudstvo. A čudné, zdá sa, akoby mnohí boli čakali len na poskytnutie hodnovernej zámienky, aby sa mohli znížiť. Nespočetným ľuďom je to veľmi vítané!

Avšak ten, kto pozná duchovné zákony pôsobiace vo vesmíre, ten sa s odporom odvráti od dnešných snáh. Zoberme si len jedno z tých „najnevinnejších“ potešení: „spoločné kúpanie“.

„Čistému je všetko čisté!“ To znie tak krásne, že pod ochranou tohoto príjemného porekadla si človek môže kadečo dovoliť. Ale pozorujme raz len tie najjednoduchšie jemnohmotné deje pri takom kúpaní. Dajme tomu, že je tam tridsať osôb oboch pohlaví, z toho dvadsaťdeväť čistých v každom ohľade. Predpoklad, ktorý je už vopred úplne vylúčený, pretože opak toho by bol správnejší, aj to ešte zriedkavo. Ale pripusťme to ako príklad.

Ten jeden, tridsiaty, podnietený pohľadom, má nečisté myšlienky napriek tomu, že sa navonok chová úplne bezchybne. Tieto myšlienky stelesnia sa ihneď jemnohmotne do živých myšlienkových foriem, tiahnu za objektom jeho dívania a utkvejú na ňom. Je to pošpinenie bez ohľadu na to, či vôbec dôjde k reči alebo činom!

Postihnutá osoba poniesie túto nečistotu so sebou a tá je schopná priťahovať podobné okolo blúdiace myšlienkové formy. Následkom toho jemnohmotné ovzdušie okolo osoby stále hustne a hustne, až ju nakoniec môže zmiašť a otráviť tak, ako cudzopasná popínava rastlina často zahubí i ten najzdravší strom.

Také sú jemnohmotné deje pri takzvaných „nevinných“ spoločných kúpeľoch, spoločenských hrách, tancoch a podobne.

Teraz si treba uvážiť, že na spoločné kúpanie a zábavy chodia v každom prípade práve všetci tí, ktorí úmyselne niečo hľadajú, aby obzvlášť podnietili svoje myšlienky a pocity takýmto pozeraním! Nie je ťažko vysvetliť, aká špina sa tým takto pestuje bez toho, že by sa navonok hrubohmotne mohlo niečo spozorovať.

Práve tak je samozrejmé, že tieto trvalo sa množiace a hustnúce mračná zmyselných myšlienkových foriem musia pôsobiť čím ďalej tým viac na nespočetné množstvo ľudí, ktorí by sami od seba také veci nevyhľadávali. U nich sa podobné myšlienky vynárajú spočiatku slabo, potom silnejšie a živšie a sú živené terajším takzvaným „pokrokom“ v ich okolí. Tak skĺzava jeden po druhom do hustého temného prúdu, kde sa schopnosť pochopenia skutočnej čistoty a mravnosti stále viac zatemňuje, až nakoniec všetko strháva do hlbín úplnej temnoty.

Tieto príležitosti a podnety k takým rozbujneným výstrelkom musia byť odstránené v prvom rade! Nie sú ničím iným ako pareniskami, do ktorých zamorená háveď nemravných ľudí môže vrhať svoje myšlienky, ktoré potom bujne vyrastajú a pustošivo zaplavujú celé ľudstvo, neustále vytvárajúc nové pareniská. Nakoniec je z nich obrovské pole odpornej buriny, ktorá svojím jedovatým dychom zadúša i dobré.

Vytrhnite sa z toho opojenia, ktoré podobne ako omamný prostriedok posilnenie len predstiera, v skutočnosti však pôsobí ochabujúco a skazonosne.

Je prirodzené, i keď zarmucujúce, že v prvom rade práve ženské pohlavie stále prekračuje mieru a vo svojom obliekaní kleslo bez rozpakov až na úroveň nevies-tok.

To však len dokazuje správnosť vysvetlenia o jemnohmotných dejoch. Práve žena svojou od prírody silnejšou schopnosťou vycit'ovania prijíma tento jed zamo-reného jemnohmotného sveta myšlienkových foriem skôr a hlbšie, hoci celkom nevedome. Je viac vystavená týmto nebezpečiam a z toho dôvodu aj strhávaná ako prvá; prestupuje nerozumne rýchlo a nápadne všetky medze.

Nie nadarmo sa hovorí: „Ak sa žena stane zlou, tak je horšia ako muž!" To platí v každom ohľade, či v krutosti, nenávisti alebo láske. Počínanie ženy bude vždy výsledok ju obklopujúceho jemnohmotného sveta! Samozrejme sú v tom aj výnimky. Žena však preto nie je zbavená zodpovednosti, nakoľko dokáže vypo-zorovať na ňu doliehajúce dojmy a svoje chcenie a správanie riadiť podľa vlastnej vôle, avšak len keď... chce! Že sa tak, žiaľ, u väčšiny nedeje, je chybou samotných žien, za čo možno ďakovať len úplnej nevedomosti o týchto veciach.

Pre dnešnú dobu je však zlé to, že žena má v skutočnosti v rukách aj budúcnosť národa. Ona je jej nositeľkou, pretože jej duševný stav rozhoduje o potomstve viac ako duševný stav muža. Aký úpadok podľa toho musí priniesť budúcnosť! Neodvratne! To sa nedá zadržat' ani zbraňou, ani peniazmi, ani vynálezmi. Ani dobrou alebo vyškolenou politikou. Tu sa musia použiť účinnejšie prostriedky.

Táto nesmierna vina nepostihuje však len samotnú ženu. Ona bude vždy len ver-ným zrkadlovým obrazom toho sveta myšlienkových foriem, ktorý sa vznáša nad jej národom. Na to sa nesmie zabúdať. *Ctite a vážte si ženu ako takú* a ona sa podľa toho sformuje, stane sa *tým, čo vy v nej vidíte*, a tak povznesiete celý svoj národ!

Ale predtým musí medzi ženami nastať veľká premena. Pre také, aké sú dnes, môže uzdravenie nastať jedine dôkladným zásahom, a to násilným, neúprosným rezom, ktorý ostrými nožmi odstráni každý nádor a hodí ho do ohňa! Inak by nádor zničil všetky ešte zdravé časti.

Dnešná doba speje nezadržateľne k tomuto nutnému zásahu na celom ľudstve, stále rýchlejšie a rýchlejšie, až konečne ho spôsobí sama! Bude to bolestné a straš-né, ale koniec toho je uzdravenie. Len potom nastane čas hovoriť o mravnosti. Dnes by to zaniklo ako slovo prehovorené v búrke!

Potom ale, až prejde tá hodina, v ktorej musel zahynúť hriešny Babylon, preto-že sa v sebe prehnilý zrútil, potom dávajte pozor na konanie žien! Ich správanie a povolnosť vám ukážu vždy, *akí ste* vy, lebo v ich jemnejšom vycit'ovaní žije to, čo chcú okolité myšlienkové formy.

Táto okolnosť dáva nám tiež istotu, že pri čistom myslení a cítení sa ženstvo vy-švihne ako prvé k onému ideálu, na ktorý pozeráme ako na ideál ušľachtilého človeka. Potom sa navráti mravnosť v plnom lesku svojej čistoty!

5. Prebud'te sa!

Ludia, prebud'te sa z oloveného spánku! Spoznajte to nedôstojné bremeno, ktoré nosíte a ktoré s nevýslovne húževnatým tlakom dolieha na milióny ľudí. Odhod'te ho! Stojí za to, aby ste ho niesli? Ani len jedínú sekundu nie!

Čo skrýva? Prázdne plevy, ktoré sa placho rozplynú pred závanom Pravdy. Premárnili ste čas i silu pre nič. Preto rozlomte okovy, ktoré vás pútajú a konečne sa oslobod'te!

Ten človek, ktorý ostáva vnútorne spútaný, bude večne otrokom, i keby bol kráľom.

Spútavate sa všetkým, čo sa snažíte naučiť. Uvažujte: učením sa nútite stále do cudzích foriem, ktoré vymysleli druhí, pripájate sa dobrovoľne k cudziemu presvedčeniu a prisvojujete si len to, čo iní prežili v sebe a pre seba.

Rozmýšľajte: Jedno nie je pre všetkých! Čo jednému prospieva, môže druhému škodiť. Každý jednotlivec má ísť svojou vlastnou cestou k zdokonaľovaniu. Jeho výzbrojou k tomu sú mu schopnosti, ktoré nosí v sebe. Podľa tých sa má riadiť a na nich budovať! Ak to nerobí, zostáva cudzincom sám sebe a bude stáť vždy *vedľa* naučeného, ktoré v ňom nemôže nikdy ožiť. Tým je pre neho vylúčený akýkoľvek úžitok. Živorí bez možnosti pokroku.

Dávajte pozor vy, ktorí sa vážne usilujete o Svetlo a Pravdu:

Každý jednotlivec musí cestu ku Svetlu prežiť v sebe, musí ju *sám* objaviť, ak chce po nej bezpečne putovať. Len to, čo človek vnútorne prežil, čo precítil vo všetkých obmenách, len to dokonale pochopil!

Utrpenie a tiež radosť neustále klopujú, aby povzbudili, aby vyburcovali k duchovnému prebudeniu. V jedinej sekunde býva potom človek oslobodený od všetkej ničotnosti každodenného života a naplnený predtuchou vycit'uje ako v šťastí, tak i v bolesti spojenie s Duchom, ktorý prúdi všetkým, čo žije.

A *všetko* je predsa život, nič nie je mŕtve! Blaho tomu, kto také okamihy uchopí, udrží a týmto spojením vznesie sa nahor. Nesmie sa pritom pridŕžať strnulých foriem, ale každý sa má vyvíjať sám, z vlastného vnútra.

Nevšímajte si posmievačov, ktorí sú dosiaľ odcudzení duchovnému životu. Ako opití, ako chorí stoja pred veľkým dielom stvorenia, ktoré nám tak mnoho poskytuje. Vlečú sa pozemským životom tápavo ako slepci a vôbec nevidia celú tú nádhru okolo seba!

Sú zmätení, oni spia: lebo ako môže človek napríklad tvrdiť, že existuje len to, čo vidí? Že tam, kde svojím zrakom nemôže nič spozorovať, niet života? Že

odumretím svojho tela aj on sám prestane jestvovať len preto, že pre svoju slepotu nemohol sa svojím zrakom presvedčiť o opak? Či nevie teraz už podľa mnohých vecí, ako úzko je obmedzená schopnosť oka? Či nevie ešte, že to súvisí so schopnosťou jeho mozgu, viazaného na priestor a čas? Že z toho dôvodu *nemôže* svojím okom rozoznať nič, čo sa vznáša *nad* priestorom a časom? Neujasnilo sa ešte žiadnemu z týchto posmievačov také logické rozumové odôvodnenie? Duchovný život, nazývaný tiež druhý svet, je predsa len niečo, čo stojí úplne nad pozemským rozdelením času a priestoru a čo potrebuje teda rovnorodú cestu, aby bolo poznané.

Avšak naše oko niekedy nevidí ani to, čo sa dá zaradiť do priestoru a času. Vezmime si len kvapku vody, ktorej úplnú čistotu dosvedčí každé oko, ak ju ale pozorujeme drobnohl'adom, odkryje nám milióny živých bytostí, ktoré medzi sebou nemilosrdne bojujú a ničia sa. Či nie sú niekedy vo vode, vo vzduchu bacily takej sily, že môžu zničiť ľudské telo, a predsa ich oko nerozozná? Avšak pod zaostrenými prístrojmi stávajú sa viditeľnými.

Kto sa po tomto odváži ešte tvrdiť, že nevidíte nič nového, doteraz neznámeho, len čo tieto prístroje zaostríte? Môžete ich zaostriť tisíckrát, miliónkrát a vaše zrenie nedospeje ku koncu, ale budú sa vám otvárať nové svety, ktoré ste predtým nemohli ani vidieť, ani tušiť, ale tu predsa boli.

Logické myslenie vyvodí rovnaký záver aj zo všetkého ostatného, čo doteraz mohli nazhromaždiť vedy. Poskytuje výhľad na neustály vývoj, avšak nikdy nie na koniec.

Čo je teda druhý svet? To *slovo* myli mnohých. Druhý svet je jednoducho všetko to, čo je pozemskými prostriedkami nespoznateľné. Pozemské prostriedky sú však oči, mozog a všetky ostatné telesné orgány, práve tak ako nástroje, napomáhajúce k ich dôkladnejšej a presnejšej činnosti a tiež k širšiemu rozsahu.

Mohlo by sa teda povedať: Druhý svet je všetko to, čo je za poznávacou schopnosťou nášho telesného zraku. *Ale medzi týmto a záhrobným svetom niet odľúčenia* ani žiadnej priepasti! Všetko je jednotné ako celé stvorenie. *Jediná* sila prúdi týmto a tiež oným svetom, všetko pôsobí a žije z tohoto jediného prúdu života, tým je s ním nerozlučne spojené. Z toho vyplýva nasledovné:

Ak ochorie jedna časť z tohoto celku, musí sa účinok toho pocítiť v časti druhej, tak ako je to v tele. Nezdravé látky tejto druhej časti prúdia potom následkom príťažlivosti rovnorodého k časti chorej a zosilňujú tak chorobu ešte viac. Len čo sa však taká choroba stane nevyliciteľnou, vyplýva z toho nutnosť odstrániť chorý úd násilím, ak nemá trvale trpieť celok.

Z tohoto dôvodu sa prispôsobte. Nie tento a druhý svet, ale len jedno jednotné bytie! Pojem ich rozdelenia vynášiel jedine človek, ktorý nemôže prehliadnuť všetko a ešte sa považuje za stredobod a hlavný bod jemu viditeľného okolia. A predsa

jeho okruh pôsobenia je väčší. Avšak svojím mylným názorom o oddelení týchto dvoch svetov sa človek neprirodzene obmedzuje, prekáža svojmu pokroku a uvoľňuje priestor nespútanej fantázii, prinášajúcej znetvorené obrazy.

Je potom prekvapujúce, keď mnohí ľudia majú v dôsledku toho len neveriaci úsmev pre „druhý svet“, iní ho zase až chorobne otrocky zbožňujú, alebo sa to zvrhne na fanatizmus? Môže sa tu niekto ešte diviť, že u niektorých ľudí to prerástlo do plachej úzkosti, ba i strachu a hrôzy?

Preč s tým všetkým! Načo toto súženie? Treba zboriť túto hranicu, ktorú sa snažil postaviť ľudský omyl, ktorá však nikdy nejestvovala! Doterajšie nesprávne stanovisko dáva vám tiež rovnako nesprávny základ, na ktorom sa márne a donekonečna snažíte vybudovať pravú vieru, teda vnútorné presvedčenie. Pritom narážate na miesta, úskalia, na ktorých sa musíte zapotácať v pochybnostiach, alebo vás prinútiť samé zrútiť celú stavbu, aby ste sa potom všetkého vzdali v zúfalstve alebo v hneve.

Škodu pritom utrpíte len sami, pretože to pre vás nie je žiadny pokrok, iba zastavenie sa alebo krok späť. Takto sa vám iba predlžuje cesta, ktorou raz musíte prejsť.

Až konečne pochopíte stvorenie ako jeden celok, akým skutočne je, ak nebudete robiť rozdiel medzi týmto a oným svetom, potom máte priamu cestu, vlastný cieľ sa vám priblíži, vzostup vám urobí radosť a dá plné zadost'účinenie. Potom budete môcť omnoho lepšie vyciťovať a rozumieť zvrtným pôsobeniam, ktoré ako životné teplo pulzujú tým jednotným celkom, pretože všetko pôsobenie je poháňané a udržiavané tiež jedinou silou. Zasuť vám tak svetlo Pravdy!

Čoskoro poznáte, že u mnohých ľudí je dôvodom posmechu iba pohodlnosť a lenivosť len preto, že by to vyžadovalo námahu zbúrať všetko doteraz naučené a vymyslené a postaviť nové. U iných to zasahuje do ich zaužívaného spôsobu života, a preto je im to nepohodlné.

Takýchto ľudí treba nechať, nehádať sa s nimi, avšak svoje znalosti ochotne ponúknuť tým, ktorí sa neuspokojujú pominuteľnými pôžitkami, ale v pozemskom bytí hľadajú *viac* než len naplnenie svojho tela ako zvieratá. Ak takýmto ľuďom dávate poznanie toho, ktoré sa aj vám dostáva, vtedy nezahrabávate hrivnu, pretože zvrtným pôsobením dávania i vaše vedenie sa obohacuje a posilňuje.

Vo vesmíre pôsobí večný zákon: len v dávaní môže sa tiež prijímať, pokiaľ ide o trvalé hodnoty! To zasahuje tak hlboko, že preniká celým stvorením ako svätý odkaz vášho Stvoriteľa. Nezištne dávať, pomáhať, kde je o to núdza, mať porozumenie pre bližneho aj pre jeho slabosti znamená prijímať, lebo to je tá priama, pravá cesta k Najvyššiemu!

A toto opravdivé chcenie prinesie vám ihneď pomoc, silu! Len jediné čestné a hlboko precítené prianie k dobru a rozpoltí sa akoby plamenným mečom

z druhej, doteraz pre vás neviditeľnej strany tá stena, ktorú si samé vaše myšlienky doteraz vybuodovali ako prekážku; lebo vy ste zajedno s tým obávaným, popieraným alebo vytúženým druhým svetom, ste s ním úzko a nerozlučne spojení.

Skúste to; veď vaše myšlienky sú ako poslovia, ktorých vysielate. Vracajú sa späť obťažkané tým, čo ste mysleli, nech je to dobré alebo zlé. Tak je to v skutočnosti. Pamätajte na to, že vaše myšlienky sú veci, ktoré sa duchovne formujú a časom stávajú sa útvarmi, pretrvávajúcimi pozemský život vášho tela, potom sa vám mnohé ujasní.

Preto sa celkom správne hovorí: „Ich skutky pôjdu za nimi!“ Myšlienkové výtvory sú skutkami, ktoré vás budú raz očakávať! Tieto skutky vytvárajú okolo vás jasné alebo tmavé kruhy, ktorými musíte prejsť, aby ste prenikli do duchovného sveta. Tu nepomôže žiadna ochrana, žiadny zásah, pretože vy sami máte rozhodovať o sebe. Vy sami musíte preto urobiť prvý krok ku všetkému. Nie je ťažký, závisí to iba od chcenia, ktoré sa prejavuje myšlienkami. Tak sami nesiete v sebe nebo ako aj peklo.

Rozhodnúť sa môžete, ale potom ste bezpodmienečne podrobení následkom svojho myslenia a chcenia! Sami si vytvárate tieto následky, preto k vám volám:

Udržujte krb svojich myšlienok čistý, tak založíte mier a budete šťastní!

Nezabúdajte, že každá vami vytvorená a vyslaná myšlienka priťahuje na svojej ceste všetko rovnorodé, alebo príľne k iným rovnorodým myšlienkam. Tým sa stáva silnejšou a silnejšou, až nakoniec nájde i cieľ, mozog, ktorý možno len raz na sekundu zabudne na seba, a tým dá priestor takým vznášajúcim sa myšlienkovým formám, aby k nemu premkli a zapôsobili.

Len si pomyslíte na to, aká zodpovednosť potom na vás padne, keď sa myšlienka stane skutkom prostredníctvom niekoho, na koho mohla zapôsobiť! Táto zodpovednosť sa prejaví už tým, že každá jednotlivá myšlienka má s vami trvalé spojenie akoby neroztrhnutelným vláknom a vracia sa k vám opäť so silou získanou po ceste, aby vás znovu zaťažila alebo oblažila, vždy podľa druhu, ktorý ste vytvorili.

Tak stojíte vo svete myšlienok a svojím terajším spôsobom myslenia vytvárate v ňom priestor myšlienkovým formám, ktoré sa vášmu mysleniu podobajú. Preto neplytvajte silou myslenia, ale zbierajte ju k obrane a k *jasnému* mysleniu, ktoré ako oštep vychádza a na všetko pôsobí. Vytvorte tak zo svojho myslenia *posvätnú kopiju*, ktorá bojuje za dobro, lieči rany a podporuje celé stvorenie!

Svoje myslenie zamerajte preto k čínorodému napredovaniu! Aby ste to uskutočnili, musíte zatriať nejedným stĺpom, podopierajúcim dávno získané názory. Často to býva nejaký pojem, ktorý pre nesprávne pochopenie nedovolí nájsť pravú cestu. Musí sa vrátiť k bodu, kde bol pojem vytvorený.

Záblesk svetla zrúti celú stavbu, ktorú človek po desaťročia namáhavo budoval a po kratšom alebo dlhšom omráčení dá sa znovu do diela! *Musí* to tak byť, lebo

vo vesmíre niet zastavenia. Zoberme si napríklad pojem času:

Čas plynie! Časy sa menia! Tak počuť hovoriť ľudí a pritom sa mimovoľne vynorí v duchu obraz: *Vidíme okolo seba plynúť časy v neustálej zmene!*

Takýto obraz sa stane zvykom a pre mnohých ľudí aj pevným základom, na ktorom stavajú ďalej a usmerňujú tiež svoje skúmanie a hĺbanie. Ale netrvá to dlho a potom narazia na prekážky, ktoré si vzájomne odporujú. Ani pri najlepšej vôli sa už všetko nezhoduje. Tápagujú a ponechávajú medzery, ktoré i napriek všetkému hĺbaniu už viac nemožno zaplniť.

Potom sa ne jeden človek domnieva, že na takých miestach, kde logické myslenie nenachádza oporu, mala by sa použiť *viera* ako náhrada. To je však nesprávne! Človek nemá veriť veciam, ktoré nemôže pochopiť! Musí sa snažiť, aby im porozumel; inak otvára bránu dokorán omylom a omyly vždy znehodnocujú Pravdu!

Veriť bez pochopenia je len ťažkopádnosť a lenivosť myslenia! To nevedie ducha nahor, ale ho stláča nadol. Preto hlavu hore, máme skúšať, skúmať. Túžba k tomu nie je v nás nadarmo.

Čas! Plynie skutočne? Prečo sa pri tejto zásade naráža na prekážky, ak sa to má ďalej domyslieť? Celkom jednoducho preto, že základná myšlienka je *nesprávna*, lebo *čas stojí!* Ale my sa mu ponáhľame v ústrety! My sa ženieme do času, ktorý je večný a hľadáme v ňom Pravdu.

Čas stojí. Zostáva rovnaký dnes, včera i o tisíc rokov! Menia sa len formy. Noríme sa do času, aby sme čerpali z lona jeho záznamov, aby sme obohatili svoje vedenie v zbierkach času! Lebo nič sa mu nestratilo, všetko uchoval. Nezmenil sa, pretože je večný.

Aj ty, ó, človeče, ostávaš vždy len ten istý, či si mladý alebo starec! Zostávaš tým, čím si! Necítil si to už sám? Nepoznávaš zreteľne rozdiel medzi svojím zovňajškom a svojím „ja“? Medzi твоjím telom, ktoré je podrobené zmenám a tebou, duchom, ktorý je večný?

Hľadáte Pravdu! Čo je Pravda? To, čo dnes cítite ako Pravdu, zajtra už spoznáte ako omyl a neskoršie v tomto omyle zase objavíte zrnká Pravdy! Lebo i zjavenia menia svoje formy. Tak to s vami pokračuje pri tvrdošijnom hľadaní, avšak touto premenou stávate sa zrelšími!

Pravda zostáva vždy rovnaká, tá sa nemení, veď je večná! A pretože je večná, nebude ju možné nikdy čisto a skutočne pochopiť pozemskými zmyslami, ktoré poznajú iba zmenu tvarov!

Staňte sa preto duchovnými! Oslobodte sa od všetkých pozemských myšlienok a *získate* Pravdu, budete v Pravde, aby ste sa v nej kúpali, trvalo ožiarení jej čistým svetlom, lebo vás úplne obklopí. Budete v nej plávať, len čo sa stanete duchovnými.

Potom už nebudete viac potrebovať namáhavo sa učiť vedám, nebude potrebné obávať sa žiadnych omylov, pretože na každú otázku budete mať už vopred odpoveď v samotnej Pravde! Získate ešte viac, pretože si už nebudete klásť žiadne otázky, budete všetko vedieť, všetko chápať, keďže váš duch bude *žiť* v čistom Svetle a Pravde!

Preto sa duchovne oslobod'te! Rozlámte všetky putá, ktoré vás držia dolu! Ak sa vám pritom vyskytnú prekážky, jasajte im v ústrety s radosťou, lebo znamenajú pre vás cestu ku slobode a sile! Považujte ich za dar, z ktorého vám vyplynú výhody a hravo ich premôžete!

Buď sa vám predkladajú, aby ste sa na nich učili a rozvíjali sa, čím si rozmnožujete svoju výzbroj pre vzostup, alebo sú to zvrtné účinky viny, ktorú si tým odpykáte a môžete sa od nej oslobodiť. V oboch prípadoch vás povedú napred. Preto sviežo cez ne, je to pre vašu spásu!

Je bláznovstvom hovoriť o ranách osudu alebo o skúškach. Každý boj a každé utrpenie je *pokrokom*. Ľuďom sa tým dáva príležitosť vymazať tieň predošlých pochybení. Ved' ani halier nemôže byť z nich nikomu odpustený, pretože kolobeh večných zákonov je aj v tomto ohľade vo vesmíre neposunuteľný, v ňom sa prejavuje tvorivá vôľa Boha Otca, ktorý nám tým odpúšťa a zmazáva všetko temné.

Najmenšia odchýlka od týchto zákonov a svet by sa rozpadol na trosky. Tak jasne a múdro je všetko zariadené.

Kto však má z minulosti veľmi mnoho vyrovnávať, či nutne nezmalomyselne, či sa nezhrozí pred odpykaním každej viny?

Môže s tým začať plný dôvery a radostne, môže byť bez obáv, ak skutočne *poctivo chce*! Ved' *vyrovnanie* môže sa vytvoriť protiprúdom sily dobrého chcenia, ktoré v duchovnom – podobne ako iné myšlienkové formy – ožije a stane sa mocnou zbraňou, schopnou zmazať každú ťarchu temna, každé bremeno a duchovné „ja" priviesť ku Svetlu!

Sila chcenia! Táto tak mnohými netušená moc, priťahujúca k sebe rovnaké sily, podobne ako nikdy nezlyhávajúci magnet, rastie ako lavína. Spojená s duchovne podobnými silami pôsobí spätne, vracia sa k východisku, zasiahne pôvod, lepšie povedané pôvodcu a pozdvihne ho vysoko ku Svetlu, alebo zatlačí hlbšie do bahna a špiny! Vždy podľa spôsobu, ako to pôvodca kedysi sám chcel.

Kto pozná toto stále, určite sa dostavujúce zvrtné pôsobenie, panujúce v celom stvorení, ktoré sa s neodchylnou istotou prejaví a rozvinie, ten ho vie využiť, musí ho milovať aj sa ho obávať! Tomuto oživa postupne neviditeľný svet, pretože vyciťuje zreteľne jeho pôsobenia, ktoré rozplývajú každú pochybnosť.

Človek musí pociťovať silné vlny neustálej činnosti, ktoré na neho pôsobia z veľkého vesmíru. Keď na toto len trochu dbá, nakoniec vycíti, že je ohniskom silných prúdení ako šošovka, ktorá zachytáva slnečné lúče, sústreďuje ich do

jedného bodu a budí tam silu, pôsobiacu zápalne, ktorá svojím prúdením môže byť spaľujúca a ničiaci, ale tiež liečiaci, oživujúca, prinášajúca požehnanie, ako aj schopná vznietiť i blčiaci oheň!

A takými šošovkanií ste aj vy, schopní svojím chcením tieto neviditeľné, vás zasahujúce prúdy síl sústrediť a zosilnené vysielat' k dobrým alebo zlým účelom, aby ľudstvu priniesli požehnanie alebo skazu. Nimi môžeme a máme zapal'ovať planúci oheň v dušiach, plameň nadšenia pre dobro, pre ušľachtilosť a pre zdokonalenie!

K tomuto patrí len sila chcenia, ktorá činí človeka v určitom zmysle pánom vo stvorení, k určovaniu vlastného osudu. Jeho vlastné chcenie prináša mu buď zničenie alebo spásu! Dostane odmenu alebo trest s neúprosnou istotou.

No nebojte sa, že táto vedomosť vás odvedie od Stvoriteľa, že oslabí vašu doterajšiu vieru. Naopak! Znalosť týchto večných zákonov, ktoré môžete využiť, odhalí vám celé dielo stvorenia ešte omnoho vznešenejším a núti hlbšie bádajúceho zbožne pokľaknúť pred jeho veľkosťou!

Potom nikdy nebude človek chcieť niečo zlé. Siahne s radosťou po najlepšej, pre neho existujúcej opore: po láske! Po láske k celému veľkolepému stvoreniu, láske k blížnemu, aby ho takto viedla nahor, k nádhere tohoto pôžitku, tohoto vedomia sily.

6. Mlčanie

Ak v tebe prebleskne myšlienka, tak ju zadrž, nevyslovuj ju hneď, ale ju živ, pretože zadržaním v mlčaní zhutnie a získa na sile ako para v pretlaku.

Tlakom a zhustením vznikne vlastnosť magnetickej účinnosti podľa zákona, že všetko silnejšie priťahuje slabé k sebe. Tým sa rovnorodé myšlienkové formy priťahujú zo všetkých strán, zhlukujú sa a zosilňujú čoraz viac moc vlastného pôvodného myslenia a napriek tomu pôsobia tak, že pôvodne vytvorený myšlienkový útvar sa pripojením cudzích útvarov obrúsi, pozmení a až pri zrelosti dostane pretvorenú podobu. To všetko dobre v sebe cítiš, avšak stále si myslíš, že je to len tvoje vlastné chcenie. *Pri žiadnej veci nedávaš len celkom svoje vlastné chcenie, ale máš pri tom vždy i cudzie!*

Čo ti hovorí tento dej?

Len zlúčením mnohých jednotlivostí môže byť vytvorené niečo dokonalé! Vytvorené? Je to správne? Nie, iba sformované! Pretože niet ničoho, čo by sa mohlo vytvoriť nanovo, pri všetkom ide iba o formovanie, nakoľko všetky jednotlivosti vo veľkom stvorení už existujú. Len tieto jednotlivosti sú dané do služieb na ceste zdokonaľovania, čo sa deje zlučovaním.

Zlučovanie! Neprechádzaj cez to povrchne, ale snaž sa zahĺbiť do tohoto pojmu, že zrelosť a dokonalosť sa dosiahnu len zlučovaním. Táto zásada spočíva v celom stvorení ako klenot, ktorý má byť vyzdvihnutý! Je úzko spojená so zákonom dávania a prijímania! A čo podmieňuje správne pochopenie týchto viet? Teda ich prežitie? Láska! A preto je láska tiež najvyššou silou, ako neobmedzená moc v tajomstvách veľkého bytia!

Tak, ako sa zlučovaním utvára, brúsi a formuje jednotlivá myšlienka, tak je to aj so samotným človekom, aj s celým stvorením. Nikdy nekončiacim zlučovaním existujúcich jednotlivých foriem vznikajú novotvary silou chcenia, a to je cesta k dokonalosti.

Jednotlivec ti nemôže poskytnúť dokonalosť, iba celé ľudstvo rôznorodosťou! Každý jednotlivec má niečo, čo nutne patrí k celku. A z toho tiež vyplýva, že vysoko pokročilý človek, ktorý už nepozná pozemské žiadostivosti, miluje celé ľudstvo, nielen jednotlivca. Jedine celé ľudstvo môže rozozvučať očistou uvoľnené struny jeho zrelej duše akordom nebeskej harmónie. On má harmóniu v sebe, pretože sa zachievajú všetky struny!

Vráťme sa k myšlienke, ktorá k sebe priťahovala cudzie útvary a stávala sa čoraz silnejšou a silnejšou. Táto myšlienka nakoniec vystúpi z teba v pevne zom-

knutých vlnách sily, prenikne aurou tvojej vlastnej osoby a bude vplývať na ďalšie okolie.

Ľudia to nazývajú osobným magnetizmom. Nezasvätení povedia: „Ty niečo vyžaruješ!“ Podľa svojráznosti povahy je to buď nepríjemné alebo príjemné, príťažlivé alebo odpudzujúce. Tak sa to pociťuje!

Ty však predsa nič nevyžaruješ! Dej vybavenia tohoto pocitu u druhých má svoj pôvod v tom, že ty priťahuješ magneticky k sebe všetko duchovne rovnorodé. A toto priťahovanie tvoje najbližšie okolie pociťuje. Predsa aj v tom sa uplatňuje zvrtné pôsobenie. V tomto spojení potom vycíti druhý zreteľne tvoju silu, a tak sa prebúdzajú „sympatia“.

Maj stále pred očami: Všetko duchovné, vyjadrené našimi pojmami, je magnetické. Tiež ti je známe, že silnejšie vždy premáha slabé priťahovaním a vysávaním. Tým sa „chudobnému (slabému) berie i to málo, čo má“. Stáva sa závislým.

V tom nie je bezprávie, ale deje sa tak podľa Božích zákonov. Človek sa potrebuje len vzchopiť, správne chcieť, a je pred tým uchránený.

Teraz možno nadhodíš otázku: Čo potom, ak všetci budú chcieť byť silnými? Ak už nikomu nebude čo vziať? Potom, milý priateľu, nastane *dobrovoľná výmena*, ktorej základom je zákon, že len keď sa dáva, môže sa tiež prijímať. Preto nenaštane stagnácia, ale zmizne všetko menejcenné.

Tak sa stáva, že mnohí ľudia sa z lenivosti stávajú duchovne závislými a niekedy dokonca nie sú schopní ani tvoriť vlastné myšlienky.

Je treba zdôrazniť, že sa priťahuje len rovnorodé. Preto je i príslovie: „Rovný rovného si hľadá.“ Tak sa vždy spriatelí pijani, „sympatie“ majú k sebe fajčiari, tárari, kartári atď., ale aj ušľachtilí ľudia sa združujú k vysokému povznášajúcemu cieľu.

Teraz to ale pokračuje ďalej: To, o čo sa usiluje duchovne, prejaví sa nakoniec aj *fyzicky*, pretože všetko duchovné prenikne do hrubohmotnosti. Prítom nám musí padnúť do oka zákon spätného pôsobenia, lebo myšlienka je stále spojená s pôvodcom, a týmto spojením vyvoláva spätné vyžarovanie.

Hovorím tu stále len o *skutočných* myšlienkach, ktoré majú v sebe živú silu duševného cítenia. Nehovorím o plytvaní silou mozgovej hmoty, zverenej ti ako nástroj a vytvárajúcej len prchavé myšlienky, ktoré sa objavajú len ako tieň podobné pary v divokom zmätku a našťastie sa veľmi skoro rozplynú. Také myšlienky stoja ťa len čas a silu a premárňuješ tak zverený ti majetok.

Ak napríklad o niečom vážne premýšľaš, stáva sa táto myšlienka v tebe mocou mlčania silne magnetickou, priťahuje k sebe všetko podobné, a tým sa oplodní. Dozrieva a prekračuje rámec zvyčajného, preniká tým dokonca aj do iných sfér, odkiaľ sa jej dostáva príliv vyšších myšlienok... inšpirácia! Preto pri inšpirácii musí základná myšlienka vychádzať od teba samého, na rozdiel od mediality. Musí

vytvoriť most k druhému svetu, k svetu duchovnému, aby tam vedome čerpala z prameňa.

Inšpirácia preto nemá s medialitou nič spoločné.

Inšpiráciou myšlienka v tebe dozrela. Pristupuješ k uskutočneniu a *svojou silou zhustené* privádzaš k stvárneniu to, čo sa už predtým vznášalo vo vesmíre v nespočetných jednotlivostiach ako myšlienkové formy.

Takýmto spôsobom vytváraš s duchovne dávno existujúcim *novú formu* pomocou zlučovania a zhustovania! Tak sa v celom stvorení vždy menia iba formy, pretože všetko ostatné je večné a nezničiteľné.

Chráš sa pred zmätenými myšlienkami, pred každou plytkosťou v myslení. Povrchnosť sa trpkou vypomstí, pretože ťa rýchlo uvrhne na kolbište cudzích vplyvov, čím sa stávaš veľmi ľahko náladovým, mrzutým a nespravodlivým voči svojmu najbližšiemu okoliu.

Ak prechovávaš skutočnú myšlienku a pevne na nej trváš, musí nakoniec v nej nazhromaždená sila nútiť aj k uskutočneniu, pretože vznik a vývoj všetkého odohráva sa výhradne duchovne, lebo *každá sila je len duchovná!* Čo sa potom stáva pre teba viditeľným, sú vždy len posledné účinky predchádzajúceho duchovne-magnetického deja, prebiehajúceho trvalo rovnomerne podľa pevne stanoveného poriadku.

Pozoruj a keď premýšľaš a vycitíuješ, dostane sa *ti čoskoro* dôkazu, že všetok skutočný život môže byť popravde len *duchovný* a že jedine v ňom je skrytý pôvod aj vývoj. Musíš dôjsť k presvedčeniu, že všetko to, čo vidíš telesným zrakom, sú skutočne len dôsledky večne poháňajúceho ducha.

Každému činu, ba i najmenšiemu pohybu človeka predchádza vždy duchovné chcenie. Telá hrajú pritom iba úlohu duchovne oživených nástrojov, ktoré došli k zhutneniu len silou ducha. Práve tak aj stromy, kamene i celá zem. Všetko je oživené, prežiarované a poháňané tvorivým Duchom.

Keďže celá hmota, teda všetko pozemsky viditeľné, je len výsledkom duchovného života, nebude ti ťažko pochopiť, že podľa druhu *najbližšie* nás obklopujúceho duchovného života utvárajú sa aj *pozemské pomery*. Čo z toho logicky vyplýva, je jasné: „Múdrym poriadkom stvorenia je ľudstvu samému daná sila, aby si samo vytváralo pomery so silou samého Stvoriteľa.“ Blaho tomu človeku, ktorý silu používa len k dobrému! Beda však tomu, kto sa dá zviest' aby ju použil k zlému!

Duch je v ľuďoch len obklopený a zatemnený pozemskými žiadosťami, ktoré na ňom lipnú ako trosky, zaťažujú ho a strhujú dolu. Jeho myšlienky sú teda činy vôle, v ktorých spočíva sila ducha. *Človek sa môže rozhodnúť pre dobré alebo zlé myslenie a môže tak riadiť Božiu silu k dobru, ako aj k zlu!* V tom spočíva zodpovednosť človeka, veď za to ho neminie odmena alebo trest, pretože všetky následky myšlienok sa vracajú k východisku podľa zákona zvrätneho pôsobenia, ktoré

nikdy nezlyhá a ktoré je v tom s úplnou istotou neochvejné, teda neúprosné! Tým aj nepodplatiteľné, prísne a spravodlivé! Nehovorí sa to isté i o Bohu?

Ak mnohí protivníci viery nechcú dnes nič vedieť o Božstve, to všetko nič nemôže zmeniť na skutočnostiach, ktoré som uviedol. Ľudia sa len potrebujú vážne zahĺbiť do vedy, vynechať slovo „Boh“ a nájdu *presne to isté*, len vyjadrené inými slovami. Nie je potom smiešne sa o to ešte hádať?

Nikto nemôže obchádzať prírodné zákony, nikto nemôže plávať proti ich prúdu. Boh je sila, ktorá udržuje v činnosti prírodné zákony, sila, ktorú ešte nikto nepochopil, nikto nevidel, ale ktorej *účinky* musí každý vidieť, cítiť a pozorovať denne, v každú hodinu, ba aj v zlomkoch každej sekundy, ak len vidieť *chce*, a to v sebe, v každom zvierati, v každom strome, v každom kvete, v každej žilke listu, keď sa prediera z púpäť a na svetlo.

Nie je to zaslepenosť tvrdošijne odporovať proti tomu, zatiaľ čo každý, i samotní tvrdošijní popierači, existenciu tejto sily potvrdzujú a uznávajú? Čo je to teda, čo im bráni, aby túto uznávanú silu nazývali Bohom? Je to detinský vzdor? Alebo určitý stud musieť priznať, že sa po celý čas snažili tvrdošijne niečo popierať, čoho jestvovanie im už oddávna bolo jasné?

Asi nič z toho. Príčina spočíva v tom, že sa ľudstvu z tak mnohých strán predkladali karikatúry veľkého Božstva, s ktorými po vážnom skúmaní nemohlo súhlasiť. Všeobšiahla a všetko prenikajúca Božia sila sa musí zmenšiť a zneuctiť pokusom vtesnať ju do obrazu.

Pri hlbšom premýšľaní prídeme na to, že nijaký obraz nemôžeme s ňou uviesť do súladu! Práve preto, že každý človek v sebe prechováva myšlienku na Boha, zdráha sa podvedome proti obmedzeniu tej veľkej nepochopiteľnej sily, ktorá ho vytvorila a ktorá ho vedie.

Dogma má na svedomí veľkú časť tých, ktorí sa vo svojom odpore snažia zachádzať príliš ďaleko, veľmi často i proti istote, žijúcej v ich vlastnom vnútri.

Nie je však ďaleko hodina, kedy nadíde duchovné prebudenie! Kedy sa budú správne vykladať slová Spasiteľa, správne chápať jeho veľké vykupiteľské dielo. Lebo Kristus nám priniesol vyslobodenie z temna a usmerniac nás na cestu Pravdy, ukázal ako človek cestu k jasným výšinám! A krvou na kríži spečatil svoje presvedčenie!

Pravda nebola nikdy iná, ako bola už vtedy, akou je dnes a akou bude ešte za desaťtisíc rokov, lebo je večná!

Preto sa učte poznávať zákony, spočívajúce vo veľkej knihe celého stvorenia. Podriaďiť sa im znamená: milovať Boha! Ved' potom už neprinášaš nijaký nesúzvuk do harmónie, ale prispieješ k tomu, aby zvonivý akord zaznel v plnej výške.

Či teraz povieš: Podrobujem sa dobrovoľne jestvujúcim prírodným zákonom, pretože je to k môjmu dobru, alebo: Podrobujem sa vôli Božej, ktorá sa prejavuje

v prírodných zákonoch, alebo onej nepochopiteľnej sile, ktorá udržuje v činnosti prírodné zákony... je tu nejaký rozdiel v účinku? Sila je tu a ty ju uznávaš, *musíš* ju predsa uznávať, pretože ti nič iné nezostáva, len čo trochu premýšľaš... a tým uznávaš svojho Boha, svojho Stvoriteľa!

A táto sila pôsobí v tebe i pri myslení! Preto ju nezneužívaj na zlé, ale myslí len na dobré! Nezabúdaj nikdy: Keď tvoríš myšlienky, používaš Božiu silu, s ktorou si schopný dosiahnuť to najčistejšie, najvyššie!

Nespúšťaj pritom nikdy zo zreteľa, že všetky následky tvojho myslenia dopadajú stále späť na teba, vždy podľa sily, veľkosti a rozsahu *účinku* myšlienok v dobrom i zlom.

Pretože myšlienka je duchovná, vracajú sa i následky *duchovne*. Preto ťa dostihnú, buďto tu na zemi, alebo potom v duchovnej ríši po tvojom odchode z pozemského života. Pretože sú duchovné, nie sú viazané na hmotu. Z toho vyplýva, že *rozpad tela nezruší účinky!* Odplata v spätnom pôsobení príde celkom iste, skôr alebo neskôr, tu alebo tam.

Duchovné spojenie ostáva stále pevné so všetkými tvojimi skutkami. Ved' aj pozemské hmotné činy majú predsa duchovný pôvod v tvorivej myšlienke a pretrvávajú i po zániku všetkého pozemského. Preto sa správne hovorí: „Tvoje skutky na teba čakajú, pokiaľ ťa ešte v spätnom účinku nestihla odplata.“

Ak si pri spätnom účinku ešte tu na zemi, alebo znovu tu, prejaví sa potom sila následkov z duchovnej ríše *vždy podľa druhu* v dobrom alebo zlom, a to buď na pomeroch, na tvojom okolí, alebo priamo na tebe samom, na tvojom tele.

Tu treba ešte raz veľmi dôrazne upozorniť: *Opravdivý skutočný život je život duchovný!* A ten nepozná ani čas, ani priestor, a preto ani žiadne odlúčenie. Stojí nad pozemským vnímaním. Z toho dôvodu zastihnú ťa následky, nech si kdekoľvek, a to vtedy, keď sa podľa večného zákona účinnok vracia k východisku. Nič sa pritom nestráca, všetko príde celkom iste.

Týmto sa rieši teraz i tak často kladená otázka, ako je možné, že očividne dobrí ľudia musia niekedy v pozemskom živote ťažko trpieť, takže sa na to pozerajú ako na nespravodlivosť. *To sú odplaty, ktoré ich musia zastihnúť!*

Teraz poznáš rozlúštenie tejto otázky, ved' tvoje terajšie telo nehrá pritom žiadnu rolu. Tvoje telo predsa nie si ty sám, ono nie je celým tvojím „ja“, ale iba nástrojom, ktorý si si vyvolil, alebo ktorý si musel prijať, vždy podľa pretrvávajúcich zákonov duchovného života, ktoré môžeš nazvať i zákonmi kozmickými, ak sa ti to takto zdá byť zrozumiteľnejším. Terajší pozemský život je len krátkym úsekom tvojho skutočného bytia.

Bola by to zdrvivúca myšlienka, keby pritom nebolo žiadneho uniknutia, ani moci, ktorá pôsobí proti tomu ako ochrana. Ako ne jeden človek musel by pri prebudení sa do duchovného života zmalomysel'nieť a priať si radšej späť ešte

Abd-ru-shin

v starom pohodlí. Lebo on nevie, čo všetko na neho čaká, čo ho ešte stihne v spätnom pôsobení z minulosti! Alebo, ako ľudia hovoria: „Čo musí naprávať!“

Buď bez starosti! S prebudením je ti v múdrom riadení veľkého stvorenia ukázaná cesta onou *silou dobrého chcenia*, na ktorú som už zvlášť poukázal, ktorá zmierňuje, alebo celkom odstraňuje nebezpečia rozuzľujúcej sa karmy.

Aj to vložil Otcov Duch do tvojich rúk. Sila dobrého chcenia vytvára okolo teba kruh, schopný rozložiť valiace sa zlo, alebo ho aspoň oslabiť presne tak, ako vzduchová vrstva chráni zemeguľu.

Ale sila dobrého chcenia, táto silná ochrana, pestuje sa a podporuje mocou mlčania.

Preto k vám, hľadajúcim znovu naliehavo volám:

„Udržujte krb svojich myšlienok čistý a cvičte sa v prvom rade vo veľkej moci mlčania, ak sa chcete dostať nahor.“

Otec vložil silu k tomu všetkému už do vás! Potrebujete ju len použiť!